

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 288/2011-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. augusta 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. D., P., zastúpenej advokátkou JUDr. M. J., P., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12 Co 27/2010 zo 7. apríla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. D. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. júla 2011 doručená sťažnosť M. D., P. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. M. J., P., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 12 Co 27/2010 zo 7. apríla 2011 (ďalej len „rozsudok zo 7. apríla 2011“ alebo „napadnutý rozsudok“).

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

«Krajský súd v Prešove, rozsudkom sp. zn. 12Co 27/2010 potvrdil rozsudok Okresného súdu v Prešove, sp. zn. 12C 241/2003 v napadnutej časti, ktorým bola zamietnutá žaloba, ktorou sa sťažovateľka domáhala určenia, že do dedičstva po neb. M. I., rod. P., zomrelej dňa 10. 09. 1976, patria v žalobe špecifikované podiely k nehnuteľnostiam.

V danom konaní sťažovateľka ako žalobkyňa dôvodila, že dňa 24. 05. 1996 na Notárskom úrade JUDr. M. P. bolo do notárskej zápisnice spísané Osvedčenie, podľa ktorého urbarialisti Obce S., Pozemkové spoločenstvo so sídlom v K. prehlásili, že prevzali do svojho vlastníctva nehnuteľnosti, nachádzajúce sa v kat. území obce D. Žalovaní v 1. a 2. rade osvedčili svoje spoluvlastnícke podiely po neb. M. P., ktorý pre častý výskyt priezviska P. v obci, mal prímenie S.

Krajský súd v Prešove sa stotožnil správnym názorom Okresného súdu, že sťažovateľka ako žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno, týkajúce sa preukázania, že je právnou nástupkyňou po neb. M. P., resp. že M. P., zapísaný v Pomocnej knihe Urbariálnej obce S., str. 150, založenej 26. 08. 1929, je jej právnym predchodcom...

V súdnom konaní bolo predložených niekoľko dôkazov, jednoznačne preukazujúcich, že M. P., zapísaný v Pomocnej Urbariálnej knihe, je právnym predchodcom sťažovateľky, avšak ani jeden z tých dôkazov súd nereflektoval.

Fakt, že M. P. – s. mal manželku M. K., s ktorou ma jedinou dcéru – M. I., rod. P., potvrdil vo svojej výpovedi Ing. J. S., ktorý taktiež uviedol, že žalovaní v 1. a 2. rade mali taktiež právneho predchodcu M. P., s prímením K. Rovnako žalovaný v 1. rade Ing. A. P. v liste zo dňa 22. 05. 2009 potvrdil, že si pamätá na neb. M. P., ktorý mal jedinou dcéru M. I., ktorá bola starou matkou sťažovateľky. Máme teda za preukázané, že právnym predchodcom M. I. bol M. P., čo vyplýva aj z rodného listu M. I., rod. P.

Za preukázané považujeme aj skutočnosť, že práve tento M. P. vlastnil pozemky v Urbariáte S. Súdu boli predložené viaceré svedecké výpovede, ktorými bolo jednoznačne preukázané, že podiely v Urbariáte S. mal len M. P. – s., nie M. P. – K.

To, že M. P. – s. bol vlastníkom pozemkov v Urbáriate S., potvrdil svedok Ing. J. S., ktorý túto skutočnosť vedel od Jozefa Komára, ktorý bol dlhoročným richtárom v D. Právny predchodca žalovaných M. P. – K. síce vlastnil pozemky v Urbáriate D., no nikdy nevlastnil pozemky v Urbáriate S., čo okrem J. S. vo svojich písomných výpovediach potvrdili svedkovia Ing. Š. I., nar. 21. 08. 1929, J. I., nar. 16. 03. 1927, M. M., rod. K., nar. 05. 02. 1928, A. A., nar. 05. 01. 1911, J. P., nar. 02. 06. 1941 a J. C., nar. 13. 06. 1926. V zmysle týchto svedeckých výpovedí jediným M. P., ktorý vlastnil 2/8 pozemkov v Urbáriate S., bol M. P. – s. – právny predchodca sťažovateľky.

Krajský súd sa uvedenými svedeckými výpovedami absolútne nezaoberal, napriek tomu, že na nich navrhovateľka poukázala vo svojom odvolaní. Poukázal len na odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia s použitím ust. § 219 ods. 2 O. s. p...

Odvolačný súd nemôže bez ďalšieho prevziať závery súdu prvého stupňa keď sa ani ten s argumentáciou odvolateľky nezaoberal. Postup odvolacieho súdu, ktorý sa nevysporiadal so svedeckými výpovedami, predloženými v konaní, ktorými sa v celom rozsahu nezaoberal ani prvostupňový súd v konečnom dôsledku znamená, že ani rozsudok odvolacieho súdu nieje riadne odôvodnený.

Prvostupňový súd poukázal len na výpovede J. I., nar. 16. 03. 1927 a Ing. Š. I., nar. 21. 08. 1929, ktorých však nepovažoval za tzv. pamätníkov, keďže v čase smrti M. P. – s. mali 15 a 17 rokov. Zároveň ale opomína vo svojej argumentácii svedeckú výpoveď A. A., ktorý v čase smrti M. P. – s. mal už 33 rokov a ktorý vyhlásil, že poznal rodinu M. P. – s., jeho dcéru M. jej manžela J. I. i ich deti. Ďalej uviedol, že M. P. – s. vlastnil podiel 2/8 v S. urbáriate. Tento svedok teda stotožnil právneho predchodcu sťažovateľky, M. P. – s. s osobou, ktorá je zapísaná v Pomocnej knihe Urbariálnej obce S., keďže podľa A. A. podiel v Urbáriate S. vlastnili len tri rodiny pochádzajúce z D. – M. P. – s., S. – H. a V. P. Podobne relevantnou je aj výpoveď p. M. M., ktorá je príbuznou tak rodine M. I. – rod. P. a jej manžela J. I. (ktorým zostalo prírmenie – s.), ako aj rodine M. P. – K. Aj ona potvrdila, že podiely v S. urbáriate vlastnil len M. P. – s. , nie M. P. – K...

Rozsudok odvolacieho súdu nemožno považovať za presvedčivo odôvodnený ani v časti, kde súd argumentuje, že smrť pôvodného urbárskeho spoluvlastníka by sa vyznačila v Pomocnej knihe s uvedením, kto je oprávnený po ňom brať úžitky. Takáto argumentácia nie je ničím odôvodnená, a nemôže byť dôvodom pre popretie všetkých v konaní

realizovaných dôkazov, predovšetkým s poukazom na fakt, že M. P. – s. zomrel v roku 1944, teda v čase vojny. Takýto postoj je len zjednodušovaním veci bez odôvodnenia, na základe akých dôkazov súd k takémuto zisteniu dospel.

Súd rovnako konštatoval, že zo strany sťažovateľky nebolo preukázané, že po smrti M. P. – s. tieto nehnuteľnosti obhospodarovala jeho dcéra s manželom. V prvom rade poukazujeme na to, že všetok majetok M. P. – s. nadobudla jeho jediná dcéra – M. I., a to jednak darovacou zmluvou zo dňa 30. 03. 1940 č. 2134, a jednak v dedičskom konaní, ako to vyplýva z pozemnoknižnej vložky č. 77, ako aj následne Rozhodnutia št. notárstva č. D1358/76, podľa ktorého sú predmetom dedičstva po poručiteľke M. I. nehnuteľnosti zapísané na pozemnoknižnej vložke č. 41 a 174, kat. úz. D. Nie je možné predložiť dedičské rozhodnutie po neb. M. P. – s., predmetom ktorého by boli podiely v urbáriate S., pretože do r. 1996 sa podiely v Urbáriate nededili. V listoch vlastníctva boli uvedení ako vlastníci „urbárni gazdovia“, ktorých evidenciu viedol príslušný urbár. Avšak to, že po smrti M. P. les v Urbáriate S. obhospodarovala M. I. a jej manžel vyplýva z vyššie spomínanej výpovede p. M. M., keď uvádza, že po druhej svetovej vojne chodil do lesa J. I. so svojim synom J.

J. I. na pozemkoch, ktoré vlastnila jeho manželka M. po svojom otcovi M. P. – s., hospodáril ako samostatne hospodáriaci roľník a tento majetok užíval a spravoval. Ak sa teda v niektorých listinách uvádza J. I. vo vzťahu k majetku v Urbáriate v D., tak len v zmysle ich oprávneného užívateľa, keďže bol manželom ich vlastníčky – dcéry M. P. – s. J. I. však nikdy pozemky v obci D. nevlastnil. Túto skutočnosť je možné preukázať Rozhodnutím č. D 854/69 zo dňa 11. 12. 1969, ktoré je dedičským rozhodnutím po J. I., zomr. 20. 06. 1969, z ktorého vyplýva, že J. I. vlastnil len pozemky v katastri K.

Poukazujeme na splnomocnenie, ktoré udelil J. I. (manžel M. rod. P.) svojmu synovi J. I. na prevzatie sumy za preplatenie lesa chrasť – teda v S. urbáriate, nachádzajúce sa v spise. (To, že hon Ch. je súčasťou Urbáriátu S., potvrdil P. S. na pojednávaní dňa 22. 05. 2009). Súd nesprávne uviedol, že J. I. splnomocnil J. I., v danom prípade naopak, otec J. splnomocnil syna J. a splnomocniteľ, t. j. otec J. I. nar. 26. 03. 1889 je ako splnomocniteľ aj podpísaný. Ide o splnomocnenie potvrdené p. Komárom, ktorého vo svojej výpovedi spomína svedok S. Súd tento dôkaz neakceptoval, lebo podľa súdu aj v Urbáriate obce D. mal J. I. podiel, čo nie je pravdou. J. I. takýto podiel v D. ani v S. nemal, a svoje oprávnenie užívať tieto nehnuteľnosti mohol odvádzať len z toho, že bol manželom vlastníčky...»

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol o jej sťažnosti týmto nálezom:

„Základné práva sťažovateľky... na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR ako aj práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd Rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 12Co 27/2010 zo dňa 07. 04. 2011 porušené boli.

Rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 12 Co 27/2010 zo dňa 07. 04. 2011 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť sťažovateľke trovy právneho zastúpenia vo výške 130,91 € na účet právnej zástupkyne... do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľov prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS /05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka ako žalobkyňa sa žalobou podanou Okresnému súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) domáhala voči žalovaným v 1. až 153. rade určenia, že ňou označené spoluvlastnícke podiely na urbárskych nehnuteľnostiach patria do dedičstva po M. I., rodenej P., zomrelej v roku 1976. Podľa sťažovateľky pôvodným vlastníkom označených podielov bol otec M. I., rod. P., označený v „*Pomocnej knihe Urbariálnej obce S.*“ ako „*M. P. z G. so zakrúškovaným prímením S.*“, pričom pri obnove urbariátu v roku 1996 boli nesprávne identifikovaní jeho nástupcovia.

Okresný súd rozsudkom č. k. 12 C 241/2003-546 z 22. septembra 2009 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) konanie vo vzťahu k niektorým žalovaným zastavil a v ostatnej časti žalobu zamietol. Na základe sťažovateľkou podaného odvolania proti zamietavému výroku rozsudku okresného súdu krajský súd napadnutým rozsudkom tento potvrdil.

Dôvodom zamietnutia žaloby sťažovateľky bolo neunesenie dôkazného bremena na preukázanie jej tvrdení uvedených v žalobe. Krajský súd sa s týmto záverom okresného súdu v plnom rozsahu stotožnil.

Sťažovateľka vidí porušenie ňou označeného základného a iného práva v nesprávnych záveroch napadnutého rozsudku a jeho nedostatočnom odôvodnení, k čomu uviedla: *„Súdy v danom prípade pri hodnotení vykonaných dôkazov opomenuli vyhodnotiť predložené svedecké výpovede, ktoré preukazujú tvrdenia sťažovateľky, v dôsledku čoho dospeli k nesprávnemu záveru o neunesení dôkazného bremena sťažovateľkou. V prípade sťažnosťou napadnutého rozhodnutia tak nedostatok riadneho odôvodnenia rozhodnutia ako aj chybné hodnotenie dôkazov, resp. opomínanie predložených svedeckých výpovedí má za následok porušenie práv sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie. Súd pri rozhodovaní nebral do úvahy skutočnosti, preukázané dôkazmi, ako aj logickú súvislosť dôkazmi preukázaných skutočností, preto jeho rozhodnutie možno považovať za svojvoľné, účelové a arbitrárne...“*

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody

(I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v rámci ktorej už vyslovil, že kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom rozhodovania ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ochrany základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04).

Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamenaajú právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ich účelovo chápať tak, že ich naplnením je len víťazstvo v takomto spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietaný rozsudok krajského súdu.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku zhrnul obsah odôvodnenia odvolaním sťažovateľky napadnutého rozsudku okresného súdu a v ďalšej časti svojho odôvodnenia uviedol:

„... odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O. s. p.) a súhlasí s právnym rozhodnutím, podaným v odôvodnení rozsudku. Žalobkyňa v tomto prípade uplatnila právo na určenie rozsahu dedičstva po nebohej M. I., rod. P., zomrelej 10. 9. 1976, ktorá by mala byť dedičkou po pôvodnom podielovom spoluvlastníkovi na urbárskych lesoch M. P. – S. Ako už konštatoval súd prvého stupňa, nepostačuje len v konaní niečo tvrdiť, ale je potrebné aj preukázať hodnovernými dôkazmi tvrdené skutočnosti. Žalobkyňa v tejto veci poukazuje na tzv. Pomocnú knihu urbarialistov obce S., kde na str. 150 je zapísaný jej právny predchodca M. P., G. s poznámkou v krúžku S. Je potrebné poukázať na to, že v tomto zápise na str. 150 je záznam týkajúci sa rokov 1930 – 1957. Ak M. P. zomrel v roku 1944, tak zo záznamu nevyplýva, kto po roku 1944 mal nárok na podiel po tomto pôvodne zapísanom M. P. z G. Nie je preukázané, že by jeho práva prešli práve na M. I., rod. P. V tejto veci je potrebné poukázať na zák. č. 2/1958 Zb. Slovenskej národnej rady o úprave pomerov a obhospodarovaní spoločne užívaných lesov bývalých urbarialistov, komposesorátov a podobných útvarov, kde podľa § 9 ods. 1, odovzdanie spoločných lesov do obhospodarovania nedotýka sa doterajších vlastníckych pomerov spoločných lesov. Členovia zrušených útvarov ostávali spoluvlastníkmi spoločných lesov v pomere podľa svojich podielov. Zákonom sa síce zrušovali útvary bývalých urbarialistov za tzv. účelom lepšieho hospodárenia v lesoch a rozvoja lesnej výroby a podľa § 2 ods. 1 tohto zákona, spoločné lesy sa odovzdali do obhospodarovania krajskej správy lesov, ale práva a povinnosti spoluvlastníkov zostali zachované, v danom prípade aj spoluvlastnícke práva pôvodných urbárnikov. Žalobkyňa preto musela preukázať, či je právnou nástupkyňou po pôvodnom podielovom spoluvlastníkovi na urbáriatnych pozemkoch. Žalobkyňa to tvrdila, ale nepreukázala, čo skonštatoval aj súd prvého stupňa. S týmto právnym názorom súdu prvého stupňa odvolací súd sa stotožnil. Žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno na preukázanie právneho nástupníctva po pôvodne zapísanom M. P., kde zakrúžkovanie na liste č. 150 pôvodného záznamu urbarialistov do krúžku slovo S., ešte nevytvára právny základ na určenie zákonného práva dedičstva M. P. na podiel v urbáriáte. V samotnom zázname – Pomocnej knihe na str. 150 sú vyznačené ťažby dreva v rokoch 1930 – 1957, kde urbárske lesy boli odovzdané do správy – krajskej správy lesov podľa zák. č. 2/1958 Zb. o úprave pomerov a obhospodarovaní spoločne užívaných lesov, kde nieje vyznačená zmena v

prípade tvrdeného úmrtia M. P., právneho predchodcu žalobkyne v roku 1944. Dá sa predpokladať, že smrť pôvodného urbárskeho spoluvlastníka by sa aj vyznačila na takomto zázname s uvedením, kto je ďalej oprávnený po ňom brať úžitky. Keďže žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno na preukázanie tvrdených skutočností, že M. I., rod. P. zomrela 10. 9. 1976, je podielovou spoluvlastníčkou k sporným nehnuteľnostiam, preto pre neunesenie dôkazného bremena žalobkyňa musí niesť aj dôsledok vo forme neúspechu v súdnom konaní. Krajský súd preto potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne v napadnutej časti, t. j. vo výroku o zamietnutí žaloby.“

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s hodnotením svedeckých výpovedí a ďalších dôkazov vykonaných v priebehu posudzovaného konania okresným súdom a následne odobrený napadnutým rozsudkom krajského súdu.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd nezistil, že by okresným súdom aplikovaný postup pri hodnotení dôkazov, s ktorým sa krajský súd stotožnil, boli v takom rozpore s vykonaným dokazovaním, ktorý by mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku krajského súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Naopak, ide o právne závery, ktoré sú podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnené, t. j. tak, ako to vyplýva z požiadaviek základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd nezistil, že by napadnutý rozsudok krajského súdu bol svojvoľný alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou.

V súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľky s napadnutým rozsudkom krajského súdu ústavný súd opätovne zdôrazňuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho

rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatoval, že medzi namietaným rozsudkom krajského súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala, že mohlo dôjsť k ich porušeniu, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. augusta 2011